

VICENT SANCHIS, director
SALVADOR COT, DAVID GONZÁLEZ,
LLUÍS MARTÍNEZ, JOSEP PLAYÀ, subdirectors

SECCIONS: JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNAZI
ARAGAY, ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles];
ALBERT BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
MANEL CASTILLA [Disseny]; SANTI GONZÁLEZ [Món];
PEPA MASÓ [Societat i Barcelona]; OSCAR

MONTFERRER [Comunicació]; ALBERT PLA [Edició];
CARLES PRATS [Opinió]; MONTSERRAT RIUS
[Documentació]; ROBERT RAMOS [Fotografia]

Delegada a Madrid: MONTSE OLIVA
AVUI.CAT: SANTI MAYOR FARGUELL

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona

DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat

CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT
Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252
PUBLICITAT: PUBLIPRESS MEDIA, SA. www.publipressmedia.com. Tel.: 902 17 85 85
Barcelona: Diagonal, 475 - 08036. Tel.: 93 344 30 00; Madrid: María de Molina, 54 - 28006. Tel.: 91 515 91 00;
Girona: Ctra. Barcelona, 12-14, 1r 6a - 17001. Tel.: 97 241 69 38; País Basc: Iruña, 1, entresòl esquerra - 48014.
Bilbao. Tel.: 94 475 54 25; País Valencià: Isabel la Catòlica, 8, despatx 14 - 46004. València Tel.: 96 353 06 20;
Andalusia: Edifici Cristina. c/ Almirante Lobo, 2, 4t esquerra - 41001. Sevilla. Tel.: 95 450 21 85.
IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD. A efectes del que preveu l'article
32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat
de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Marta Pessarrodona

Esriptora i traductora

La negació de l'evidència

En tot hi ha mestres i no dubto a qualificar el president iranià, Ahmadinejad, com un veritable mestre de la negació de l'evidència. Al seu país no hi ha homosexuals, entona, i segurament té raó. És molt possible que els hagi fet desaparèixer de morts naturals. Quan es posa culte, coneixedor de la història del món mundial, ens etziba que no va existir el Shoah o Holocaust. Naturalment, l'enriquiment d'urani, que mena el seu país, tan sols deu ser perquè, si tenen barbacoes elèctriques funcionin millor, res de finalitats bel·licistes en un país caracteritzat per guerres, i ben recents. Vaja, que és un geni negant l'evidència. Ell és tan genial com és mancat de tota efectivitat un organisme dit les Nacions Unides. Passa, però, que els universitaris iranians ja en tenen prou, i, quan Ahmadinejad inaugura el curs acadèmic, es despengen i se li revolten cantant eslògans que el comparen amb Pinochet i li diuen que ells no seran el Xile d'aquell dictador. També li reclamen la llibertat d'expressió que ell va demanar a la Universitat de Columbia, Nova York, ben recentment. Tot plegat acaba amb una brutal intervenció de la policia, que, naturalment, per honorar la llibertat d'expressió iranian, ni s'esmenta al bloc de notícies televisives. Magnífic!

M'HE REFERIT A L'ORGANITZACIÓ DE LES NACIONS UNIDES (ONU) i, per mor de l'actualitat i, en especial, d'un cert sentit humanitari, no puc passar per alt Birmània i la terrible repressió que pateix un país que no hauria de ser pobre i ho és. Què ha fet aquest organisme esmentat fins ara? Si partim de la base que l'opositora al règim dels generals de Birmània —o Myanmar—, Aung San Suu Kyi, premi Nobel de la Pau del 1991 i excel·lent escriptora, fa catorze anys (ni un ni tres: catorze) que està arrestada al seu domicili, ja es comprendrà que poso més que en dubte la tal organització. Suu Kyi ni tan sols va rebre permís per anar a la Gran Bretanya quan es va morir allí el seu marit. Visca la llibertat! Per tot plegat, sembla que les bones intencions que creen organismes com l'ONU tan sols acaben sent una mena

“Els universitaris iranians ja en tenen prou, i, quan Ahmadinejad inaugura el curs acadèmic, es despengen i se li revolten cantant eslògans que el comparen amb Pinochet i li diuen que ells no seran el Xile d'aquell dictador”

CARLES DE MIGUEL

de màquina de produir funcionaris. A una escala molt més petita, en tenim exemples a casa, que ara mateix no esmento, perquè no tinc assegurat un exili més o menys decorós. Ho sento.

EN L'ORDRE INTERNACIONAL QUE AVUI M'OCUPA, ja poden anar i venir els dignataris democràtics de Rússia, perquè és un país que té un president elegit democràticament, el tsar Vladímir Putin, que a mi no em convençeren que aquell gran país és una democràcia. En especial ara que commemorem l'aniversari de la mort d'una opositora, la periodista Anna Politkóvskiaia, per no parlar de la repressió al poble txetxè. L'excusa sempre és la mateixa: Putin va ser elegit democràticament. Certament, també Hitler, als anys trenta del segle passat, va passar primer per les urnes. I què? En qualsevol cas, m'admira l'ajornament dictatorial de Putin. No fa com Hitler, que, un cop al poder, va anul·lar-ho tot. No, Putin nomena un successor i es reserva el nomenament de primer ministre per a ell, fent temps per tornar a la presidència del seu país. Fantàstic. Si algú em vol convèncer de l'ànima demòcrata del Rasputin Putin, li diré que em nega l'evidència. Una negació aplaudida internacionalment, per cert. No accepto, però, pensar que el poble rus és masoquista, com no accepto que els ibèrics siguem afeccionats a les guerres civils. Hi ha un moment, i en el cas de Rússia l'espero, el vull esperar, que les coses canvien, com han canviat entre nosaltres, per més cops de copes (en minúscula, per favor) que patim.

NO ÉS UN EXERCICI NOU AQUEST DE LA NEGACIÓ de l'evidència de cara al món. Per exemple, i per esmentar un cas històricament força recent, la infausta República Democràtica d'Alemanya (RDA) no es va cansar de repetir que ells, en el passat immediat, no havien estat nazis. Per tant, tots els nazis es localitzaven a la República Federal d'Alemanya (RFA). El 1989 es va aixecar el teló i va resultar, entre altres coses desagradables, que el més semblant a les SS nazis era la Stasi de la RDA. I és que negar l'evidència és un exercici perillós, per més que ens hi sotmetin ara mateix.

DE FIL DE VINT

Ara és l'hora

Isabel-Clara Simó

Diuen que l'entorn de cadascú condiciona la nostra percepció sobre els valors i les opinions socials. Això és exactísim. Quan sents algú que pontifica sobre què vol o què necessita la societat, sense altres dades a la mà que la darrera tertúlia d'amics a què ha assistit, t'adones de la certesa d'aquesta afirmació. Tot i això, ja fa temps que vaig copsant, i en ambients cada cop més allunyats del meu entorn, un augment del pensament independentista. No crec que això hagi començat amb l'apagada ni amb Rodalies; de fet, l'aprovaació de l'Estatut per part d'un 90% del Parlament de Catalunya i la befa i laminaació que n'han fet va donar peu a una manifestació desconcertant, en què tothom va quedar desbordat i on es van veure persones de gairebé totes les ideologies. Abans, però, hi havia hagut quatre anys de dictadura d'Aznar i d'un seguit d'humiliacions, unes de simbòliques i altres de ben reals (com ara demanar als aeroports més importants del món que prescindissin del de Barcelona per abocar-se al de Madrid). Que guanyés Zapatero va alleujar la tensió, i per això la befa sobre l'Estatut ja no va ser tolerable. En aquest context han aparegut llibres tan importants com el de López Tena, Patricia Gabancho o Xavier Solano, que no han tingut ni una sola resposta raonada. I és que els espanyolistes no aporten cap idea ni cap argument: primer riuen i et menyspreen; després t'amenacen amb guerres, i finalment t'aporten dades clarament falses o arguments esbiaixats que, per més que els repeteixin, continuen sent perfectament objectables. El que no es pot discutir és que ara hi ha més independentistes que mai.

DES DEL MOLÍ

Som a Frankfurt

Maria de la Pau Janer

Som a Frankfurt. Hem passat tant temps parlant-ne que sembla mentida, però els projectes arriben a fer-se realitat. Un any més, la fira del llibre més important del món torna a obrir les portes.

La novetat enguany som nosaltres. Quan una cultura ha de sobreviure enmig de moltes dificultats, és una alegria trobar-se entre la normalitat. Saber que també comptes per als altres, que existeixes als seus ulls. A Alemanya, els mitjans de comunicació parlen de la cultura catalana. Els diaris en donen notícia, i també els informatius de la televisió. Moltes persones ens descobreixen per primer cop. D'altres s'interessen

per la força d'una cultura de segles. La llengua amb què escriu viren Ausiàs March i Joanot Martorell, Salvador Espriu i Josep Carner, Carles Riba i Vicent Andrés Estellés té un protagonisme especial a la fira de les fires. El món continua la seva roda amb compres i vendes, negocis de grans editorials, best sellers i futurs èxits literaris. Les paraules de Quim Monzó donaren el tret de sortida. Amb el discurs inaugural tornà a de-

mostrar-nos la seva capacitat d'enginy, el sentit de l'humor que li permet observar-se i observar-nos sense disfresses ni artificis. La gràcia en la construcció d'un discurs narratiu que parteix de l'estructura del conte. Monzó va parlar de Mallorca com el gran geriàtric dels alemanys. No és ben bé cert, però tampoc no és del tot mentida. Hi ha mitges veritats ben trobades que ens expliquen. Frankfurt apareix com

una explosió que ens reafirma com a catalans. No hauria de ser una anèdota aïllada, sinó la prova que som capaços d'obrir finestres al món i de guaitar-hi, quan els altres ens n'ofereixen l'oportunitat. No hi havia places als avions amb destinació a Frankfurt. Els hotels de la ciutat estan plens. Hi van els editors que, un any rere l'altre, reserven el seu lloc. També hi som nosaltres, disposats a parlar.